

ZASTRTI DAN

Jože Udovič

Zastrt je dan,
ždim nad vodo,
nad zeleno temo tolmunca,
kjer je nekoč
v globini spala
mala, bela vila,
na blazini
iz mehke pravljice.

Ure pletejo čezme
bleščečo pajčevino.

Ne zmoti me
igriva sapa,
oblečena v šumenje listov,
z dragulji jagod,
rdečih in črnih,
na zadihanih prsih,
ne zmoti me vonj melise,
ki veje iz njenih kril.

Ves dan poslušam
ptičji glas
onkraj reke:
neprenehoma trka
na nevidno, zveneče steklo,
na okno modrine,
ki loči motni prostor
in jasno daljavo,
temno čakanje
in novo luč.

Ure pletejo čezme
bleščečo pajčevino.

Čakam, da se bo odprlo
zveneče okno,
da bo v prsi planila

jasna daljava,
da bo prihitela svetla skrivnost
v sredo temne skrivnosti.
Vstani, peneči se val
nevidne svetlobe
in me prenesi
onkraj ur in dni in let.

ZALOSTINKA

Jože Udovič

Bil je prečudno bitje
med svetovi,
ki niso odmevali
v njegovih klicih.

Jasnovidne sanje
so jih spreminjale
v nemo puščavo.

Lahko bi bil človek,
v času,
za nekaj src toplejšem,
na zemlji,
za nekaj duš svetlejši.

Bil je le misel
na življenje,
ki ga ni nikoli bilo.

Njegove žile
so bile samotni potoki,
žejni prihodnosti.
Neke mrzle noči
je v njih usahnilo
pričakovanje.